

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပြာသာဒ်

ပန်တော်မူပါ ရွှေပါနဲ့။

ပန်ချီသိန်းရွှေဩဇာ

အခန်း(၁)

‘ဟိုးထား’

လက်မှတ်ယူပြီးမှ မမကြီးအတွက် စားစရာလက်ဆောင်လေး ဝယ်ချင်သောကြောင့် ကားဂိတ်မှာ ရှိသော ဆိုင်လေးမှာ ဒေသထွက် ငှက်ပျောသီးနှင့် လိုင်ချီးဝယ်နေစဉ် ကားဟွန်းသံကြောင့်အပြေးအလွှား တားပြီး ပစ္စည်းထုပ်ကို ပြေးယူကာ ကားပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်စဉ်...

‘အင့်...’

အပေါက်ဝမှာ ထိုင်နေသော တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိ၍ အရှိန်တင်ကာစ ကားအလှုပ်ကို သတိထားပြီး ကိုယ်နှင့်တိုက်မိသောသူကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘ဘုရား...’

မာတာမိခင်လောင်းအင်္ကျီနှင့် မကျေမနပ်မျက်လုံးစွေကြည့်လိုက်သည့် မျက်နှာဖူးဖူးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

သူမက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် သူမ၏ ဗိုက်ကို ခရီးဆောင်အိတ်လေးနှင့်ကွယ်ကာ...

‘အရမ်းချည်းပဲ’

ရန်တွေ့သောလေသံကို ဂရုမစိုက်အားပဲ ကောင်မလေး၏ အခြေအ

နေကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်မှာ ဗိုက်နှင့်ထိုင်နေသော ထိုအမျိုးသမီးကို သူ့လို ပျာယာသမားများက တိုက်ချနိုင်ဖွယ် ရှိသည်။ ။ ညောင်လေးပင်နှင့် ရန်ကုန်ဆိုသော ခရီးက နီးနီးမဟုတ်ပေ။

‘မင်း... ကိုယ့်ခုံနံပါတ်သုံးကို သွားပါလား’

‘ရှင်...’

မကြားတာလား၊ အံ့အားသင့်သွားတာလား မသိပေ။ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် သူ့အား ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

‘မင်းက ဒီလိုဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်မှာ ထိုင်နေတော့ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်တော့ အတိုက်ခံရမှာ ပဲ... ဒီတော့ ကိုယ် ဒီမှာ ထိုင်မယ်... မင်းက ကိုယ့်နေရာမှာ ထိုင်... ခုံနံပါတ်ကသုံး’

ထိုအခါမှ မချောက သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာလေးပြီးခွင်သွားပြီး နေရာမှ ချက်ချင်းထလိုက်၏။ ကားကလှုပ်နေ၍ ယိုင်သွားသည် ကို သူက ဖေးမလိုက်သည်။ ။

‘ကျေးဇူးပါပဲ... ကျွန်မ စထိုင်ကတည်းက အတိုက်ခံရတာ သုံးခါရှိပါပြီ... ရပါတယ်... ကျွန်မ သွားတတ်ပါတယ်...’

မိခင်လောင်းမိန်းကလေးက သူ့အိတ်ကိုလွယ်ကာ ခုံတန်းများကို ကိုင်ထိန်းရင်း ခုံနံပါတ်သုံးရှိရာ ရှေ့ဆုံးပြတင်းပေါက်နားသို့ ရောက်လာ၏။ ။

ခုံနံပါတ်သုံးတွင် ယောက်ျားတစ်ဦးထိုင်နေသဖြင့် သူမက နှုတ်ခမ်းလေး ချွန်ကာ

‘ဒါ ကျွန်မခုံ... ခုံနံပါတ် သုံးလေး... ဖယ်ပေးပါ’

‘ဪ... လူမလာဘူးထင်လို့ ထိုင်တာ နောက်မှ ဖယ်ပေးမယ် ဒီမှာ ငါ့ပစ္စည်းတွေ အသားကျနေပြီ’

‘ဘယ်ဖြစ်မှာ လဲ... ကျွန်မက ပြတင်းပေါက်နား လိုချင်လို့ တမင်ယူ ထားတာ... တံတွေးလေး ဘာလေး ထွေးရတာပေါ့...’

သူမ၏ ပြောဟန်ကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် ယောက်ျားကြီးတန်မယ့် နားလည်မှုမရှိသော ထိုသူကို အဝေးမှ အကဲခတ်နေ၏။

သူမ၏ စွာတာတာအမူအရာကြောင့် ထိုသူမှာ မကျေမနပ်နှင့် ဖယ်ပေးလိုက်ရသည် ။

ကောင်မလေးက ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ အစွေသားဝင်ထိုင်ပြီး သူ့ရှိရာနောက်ကျောဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်စိတစ်ဖက်မှ တံပြီး လက်မထောင်ပြလိုက်၏။

‘ဟူး’

သူမ၏ ဗိုက်သာမရှိလျှင် သူမအား အပျိုဟု ထင်နိုင်ဖွယ်ရာရှိပြီး သည် ကားပေါ်မှာ တင် ဇာတ်လမ်းဖြစ်သွားနိုင်သည် ။ ခုတော့...

မျက်လုံးစုံမှ တံပြီး ခရီးသွားလျှင် ငိုက်နေကျအတိုင်း သူ့မျက်လုံးများ လေးလံကာ ဖွင့်မရတော့ပေ။

‘ဟဲ့... သားငယ်လေး... ခရီးသွားရင် အပေါက်ဝမှာ မစီးနဲ့ နော် အထဲကစီး... ကားသွားနေရင်း အိပ်ငိုက်ကျသွားရင်ဒုက္ခ’

မမကြီး၏ စကားသံကိုကြားယောင်မိပြီး... သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလို

က်မိသည် ။

ခု... မမကြီး ဘယ်လိုနေရှာမလဲ။

လောကတွင် အစ်မကြီးအမိအရာမို့ သူ့အသက် နှစ်နှစ်ကတည်းက မမကြီးကိုသာ မိခင်၊ မမကြီးကိုသာ ဖခင်အရာနှင့် ကိုးကွယ်နေစဉ် သူတို့ အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ်မှာ မမကြီးအိမ်ထောင်ပြုလိုက်သဖြင့် ခိုကိုးရာမဲ့ပြီဟု ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး စိုးရိမ်ကြောက်လန့်မိခဲ့သည် ။

သို့ရာတွင် မမကြီး၏ ယောက်ျားကိုကိုကြီးသည် ဖခင်တစ်ယောက်၏ နေရာမှာ နေရင်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ပြုစုကျွေးမွေးသည် မှာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ခဲ့လေပြီ...။

မမကြီးထက် ယောက်ဖ ကိုကိုကြီး၏ ကျေးဇူး၊ နားလည်ခွင့်လွှတ်မှု၊ သားသမီးကဲ့သို့ တာဝန်ယူထိန်းသိမ်းမှုတို့ ကြောင့် သူတို့ ညီအစ်ကိုသည် လူတန်းစေ့နေနိုင်ပြီး ယခုကဲ့သို့ အရာရှိပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်သည် ။

‘ဪ... ကိုကိုကြီးရယ်၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာပါလိမ့်’

ရင်မှာ ဆို့နှင့်ကြေကွဲစွာ ညည်းညူလိုက်မိသည် ။

ကိုကိုကြီးဆုံးပြီဟု ဖုန်းသတင်းရောက်သည် မှာ ဆယ့်လေးငါးရက်ရှိနေလေပြီ။ သူက အလုပ်ကိစ္စနှင့် နယ်ဆင်းနေချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ကျေးဇူးရှင်ယောက်ဖအလောင်းကိုပင် မမြင်လိုက်ရပေ။

မမကြီး စိတ်ဆိုးလိမ့်မည်မထင်ပေ။ နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်လွန်းသောကြောင့် မမကြီးအား သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ချစ်ကြခြင်းဖြစ်သည် ။ ကိုကိုကြီးကလည်း မမကြီးကို ချစ်ရှာသည် ။ နှလုံးရောဂါသည် မမကြီးအား ကိုကိုကြီးက ပန်းလေးလို ယုယချစ်ခင်သ

ည် ။ အလိုလိုက်ထားသည် ။ သားသမီးမရှိသောကြောင့်
မမကြီးစိတ်ပျော်အောင် အစဉ်အမြဲ ဖန်တီးပေးထား၏။ သူတို့ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်ကိုလည်း ချစ်၏။

ထိုကဲ့သို့ သဘောကောင်းသောယောက်ဖကြီး အဘယ်ကြောင့် ရုတ်
တရက် သေဆုံးရသနည်း။ မိမိပြန်သွားသည် မှာ တစ်လပင် မရှိသေးပေ
။

ကျန်ရစ်သူ မမကြီးလည်း ဘယ်လိုနေမလဲ။

ကိုလတ်ကတော့ ရောက်လာမှာ ပါ။ သူက နီးနီးနားနားဆိုတော့ ကို
လတ်ရှိနေရင် အရေးမကြီးပါဘူး။ မမကြီးကို အားပေးမှာ ပေါ့။

သူ့အတွေးနှင့်သူ ပင့်သက်မောအခါခါချရင်းက ကားရပ်သွားသည်
ကိုတော့ သတိထားလိုက်မိသည် ။

နားထဲတွင် ဈေးရောင်းသံများ ဆူညံလျက်ရှိသဖြင့် ပဲခူးမြို့ဝင်နေပြီ
ကို သတိထားလိုက်မိသည် ။ အချိန်တွေမှာ အကုန်မြန်လွန်းလိုက်တာ၊
လူ့အသက်ကလည်း လက်အကွေးအဆန့်လေးအတွင်းမှာ ဖြုတ်ခနဲ
ကြွေကျသွားသည် မှာ မြန်လိုက်တာ။ သည် လိုမြန်ဆန်မှုထဲမှာ
ကိုကိုကြီး ပါသွားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ခဲ့။

ရွတ်နောက်နောက်နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သော ကိုကိုကြီး
သေဆုံးသွားသည် မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ဆေးလိပ်ကို အောက်ဆင်းသောက်ပါရှင်... ကျွန်မ
အသက်ရှူကျပ်လို့ ပါ’

‘တစ်ဖွာ၊ နှစ်ဖွာတည်းပါ... ကားက အခုထွက်တော့မှာ ပြီးပါပြီ’

မျက်လုံးဖွင့်ကာ အသာငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်မိသည် ။ စောစောကမိခ

င်လောင်းနှင့် သူ့ဘေးမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့ ပြဿနာဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကလည်း တစ်ဖာနှစ်ဖာက မီးခိုးလုံးများ ဖုံးသွားအောင် အထိ အားပါးတရဖွာရှိုက်နေ၏။

ကောင်မလေးက ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပိတ်ထားရင်း မျက်စောင်းတထိုးထိုးလုပ်နေသည်။ ။

ဆတ်ဆတ်ကြမိန်းကလေးနှင့် မထီမဲ့မြင်ယောက်ျားကြီးနှစ်ဦးတို့ ကို မသိမသာ အကဲခတ်မိသည်။ ။

ဆံပင်တိုတိုနှင့် မိခင်လောင်း အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသော ထိုမိန်းကလေးသည် အသက်နှစ်ဆယ်မှ ပြည့်သေးရဲ့ လားဟု သံသယဖြစ်မိပြီး ကောင်မလေးမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် မျက်နှာဖူးဖူးလေးမို့ ထိုမိန်းကလေး၏ နုနယ်သောဟန်ပန်ကိုကြည့်ရင်း မမကြီးကို သတိရမိသည်။ ။ သားသမီးလိုချင်ရှာလွန်း၍ ဆေးစစ်။ ဗေဒင်မေးနှင့် ဆယ့်လေးငါးနှစ်အတွင်း သားသမီးမရခဲ့ပေ။

‘ဪ... ငါ့ဘဝက ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီလှလှလေးတွေ ဘယ်တော့များမှ ဝတ်ရမှာ လဲနော်’

မမကြီးတွင် နှလုံးရောဂါရှိသည် ကို ကိုကိုကြီးကသိထားသဖြင့် သားသမီးကို မယူစေချင်ပေ။ သို့ရာတွင် မမကြီးက ရလျှင်ယူချင်နေ၏။

‘အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ သားသမီးရတနာရှိမှ ပျော်စရာကောင်းမယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ ရှိသားပဲ’

‘နင်တို့ က အချိန်တန်ရင် သွားကြမှာ ... ငါတို့ နှစ်ယောက်တည်း ပျ

င်းကျန်နေမှာ ပေါ့’

‘မွေးစားလိုက်ပေါ့ မမကြီးရယ်’

‘ကိုယ့်သွေးသားပဲ ကောင်းပါတယ်’

‘မမကြီးကလဲ ခက်လို့ ဗျာ... ကိုကိုကြီးသွေးပါရင်ပြီးရောပေါ့
မမကြီးမမွေးနဲ့ လေ... ကိုကိုကြီးကို မိန်းမပေးစားလိုက်’

‘ဟယ်... အငယ်ကောင်... ခွေးကောင်လေး... နင့်ကျမှ မိန်းမနှစ်
ယောက်ယူပြီး ကလေး တစ်ဒါဇင်မွေးပေါ့’

‘ဒါဆို မမကြီး ထိန်းပေးပေါ့... ကိုယ့်သွေးသားပဲ’

‘ဟင်း... မယားငယ်ယူရင် မထိန်းပေးပါဘူးတော်’

သူ ပြီးလိုက်မိသည် ။ အမိအရာမို့ မမကြီးအား ချစ်လည်း ချစ်၊ စလ
ည်း စတတ်သည် ။ ကိုလတ်က တည်တည်ကြည်ကြည်နေသော်လည်း
သူကတော့ အမြဲစနောက်နေသဖြင့် မမကြီးက သူ့ကို ဗိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်
တတ်သည် ။ သူ့ကိုလည်း အချစ်ပိုတတ်၏။ သူ့ကြောင့် မမကြီး ပျော်ရွှင်
ရသည် ကိုသာ လိုလားခဲ့သည် ။ အခု... မမကြီး ဘယ်လောက်ပူပင်
သောကရောက်နေလဲ။ မမကြီးအနားတွင် သူ ရှိနေရန် လိုအပ်လေပြီ။

‘ရှင်နဲ့ နေရာပြန်လဲရရင် ကောင်းလိမ့်မယ်’

‘ဟင်... ဘာလို့ လဲ’

အတွေးများ ထဲတွင် နစ်နေပြီးမှ အလန့်တကြား ဖြစ်သွား၏။ မိခင်
လောင်းမလေး...။

‘ဟိုမှာ လေ... အသက်ကြီးပြီး နားမလည်တဲ့ လူကြီးက အဆိပ်ငွေ့
တွေ လွှတ်နေတာ မခံနိုင်ဘူး... လူကို မွန်းကျပ်နေတာပဲ’

သူက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုသူက ဆေးလိပ်သောက်
ကောင်းတုန်း ဖြစ်သည် ။

‘တော်တော်နားမလည်တဲ့ လူ...’ ရင်ထဲမှာ တီးတိုးရေရွတ်ကာ’

‘ကားထွက်ရင် သူ မသောက်တော့ပါဘူး... မင်း ဒီမှာ ထိုင်နေတာ
အန္တရာယ်များ လို့ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ ပါ... ဒီနေရာက ကားလဲဆောင့်
တယ်လေ’

ထိုအခါ သူမက နှုတ်ခမ်းလေးချွန်ကာ...

‘ရှင်လို စာနာတတ်တဲ့ စိတ်လေး အဲ့ဒီလူမှာ တစ်ဝက်လောက်ရှိရင်
ကောင်းမယ်... သိပ်ခွတိုက်တာပဲ... အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးဘူး’

သည် လို ကလေးဆန်ဆန်ကလေးမျိုးဟာ ဘယ်လိုများ အိမ်ထောင်
ကျပြီး ကလေးအမေ ဖြစ်လာပါလိမ့်။ သည် လိုကလေးဆန်ပုံမျိုးနဲ့ သူ့ရ
င်သွေးကို ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်မှာ လဲ... ရင်မောလိုက်တာ။

‘ကဲ... ကားထွက်မယ်’

ကားစပယ်ယာအော်သံကြောင့် သူ ဆတ်ကနဲဖြစ်သွားသည် ။

‘ကဲ... ကဲ... ကိုယ့်နေရာကိုယ်သွားတော့၊ ကားထွက်ရင်ဘယ်သူမှ
ဆေးလိပ်မသောက်ရတော့ဘူး... အများ နဲ့ ခရီးသွားတာ နည်းနည်း
တော့ စိတ်ရှည်ရတာပေါ့ကွာ’

‘ဟင်း... တရားရေအေး တိုက်ကျွေးတတ်တဲ့ ရှင်လူထွက်ကြီးပဲ’

ရယ်ပြီးပြီးနှင့်ပြောသွားသော မိခင်လောင်းလေးအားကြည့်၍ သူ့ရ
င်မှာ ပို၍ မောဟိုက်သွားလေသည် ။

‘သူကတော့ အေးချမ်းသွားပြီလေ... မမကြီးကသာ ဒီလူလောကကြီး
ထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ ကျန်နေခဲ့တာ’

သိသိသာသာပိန်ကျသွားတဲ့ မမကြီးအားကြည့်ရင်းက ရင်ထဲမှာ နာ
ကျင်လာသဖြင့် မျက်နှာလွဲထားလိုက်သည် ။ နဂိုက
ရောဂါအခံရှိသောကြောင့် အိပ်ရာထဲမှ မထနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ။

ကိုလတ်ကတော့ အသုဘချကတည်းက သူကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ဦးရွ
က်ပြုရသဖြင့် တာဝန်ကျေသွားလေပြီ။ သို့ရာတွင် မမကြီး နေမကောင်း
သဖြင့် အနားမှ ခွာဘဲ ပြုစုလျက်ရှိ၏။

‘သူ... မမကြီးကို အထီးကျန်ထားခဲ့တယ် သားငယ်ရယ်’

‘အမကျန်ပါ မမကြီးကလဲ’

သူ့ဝသီအတိုင်း မမကြီး စိတ်သက်သာရာရစေရန်အတွက် အရွတ်အ
နောက်စကား ပြောလိုက်သောအခါ မမကြီးက မျက်စောင်းထိုး လိုက်
လေသည် ။

‘မင်းကလဲကွာ... ဒီအချိန်မှာ ရွတ်နောက်နေသေးတာပဲ’

‘မမကြီးစိတ်ပြောင်းသွားအောင်လို့ ပါ... နောက်ဆုံးတော့ သားတို့
သုံးယောက်က အရင်အတိုင်းပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲပေါ့... ဧည့်သည် သ
ဘောဖြစ်သွားတာပဲပေါ့ မမကြီးရယ်... သားတို့ သုံးယောက်ကလဲ ဘယ်
သူအရင်သွားမလဲဆိုတာ သိသေးတာမှ မဟုတ်တာ... အားလုံး ဒီလမ်းပဲ
သွားရမှာ ပဲ... စောစောသွားတဲ့ သူနဲ့ နောက်ကျမှ သွားရတဲ့ လူ ဒါပဲကွာ
တယ်’

‘မင်းကွာ... မမကြီး နေမကောင်းရတဲ့ အထဲ ... ကဲ... မမကြီး ဆေး
သောက်ချိန်ရောက်ပြီ... တစ်ခုခုစားပြီး ဆေးသောက်လိုက်ရအောင်...
နဲ့လည်စာ ဘာမှ မစားရသေးဘူးလေ’

ကိုလတ်သည် မမကြီးအတွက် ပူတင်းနှင့် အိုဗာတင်း ယူလာသော
အခါ မမကြီးကရှုံ့မဲ့လျက်...

‘ဒါပဲ စားနေရတာပဲ’

‘ဒါဆို... သစ်သီးတစ်ခုခုစားပေါ့... နာနတ်သီးစား... သားခွဲပေးမယ်
... သံပရာသီးနဲ့ ပွတ်စားလေ’

‘အေး... ကောင်းတယ်’

သူက သွက်လက်စွာထကာ သူဝယ်လာသော အသီးအနှံများကို
မမကြီးစားကောင်းစေရန်အတွက် ကပ္ပာကယာ အခွံခွာကာ လှီးလိုက်
၏။

‘မင်းက ဘာသိလို့ လဲ... မမကြီးက ဒီလောက် တရားလက်လွတ်တာ
မှ မဟုတ်တာ... ကိုကိုကြီး အသုဘချပြီး ရက်လည်တာတောင် တရားနဲ့
ဖြေပြီး နေနိုင်သေးတယ်... ကိုကိုကြီးဆုံးပြီး ရှစ်ရက်လောက်ကြာတော့
ငါပြန်တော့မယ်လုပ်တုန်းပြဿနာတက်လာတာပဲကွာ’

‘ဘာတတ်တာလဲ’

ကိုလတ်က နာနတ်သီးခွဲနေသည့် အနားလာကာ လေသံနှင့်ပြောလို
က်သောစကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွား၏။

‘မိန်းမကြီးတစ်ယောက် လာပြီးတော့ ကိုကိုကြီးအကြောင်းကို ပြော
သွားတယ်ကွ... သူတူမနဲ့ လက်ထပ်ထားတယ်... သူတူမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိ
နေလို့ လျော်ကြေးပေးရမယ်ဆိုပြီး အကျပ်ကိုင်တော့တာပဲ’

‘ဟင်’

ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်သောပြဿနာမို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား
၏။

‘သူ့ဆီမှာ ကိုကြီးလက်ရေးနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ စာတွေ၊ ငွေပို့ထားတာ
တွေ ရှိနေတယ်’

‘ဘယ်ကလဲ’

‘ပဲခူးဘက်ကလို့ ပြောတယ်... ကိုယ်လဲ မမကြီးရောဂါတက်နေမစိုး
လို့ လာရှင်းမယ်... လိပ်စာပေးခဲ့ဟုတ် မဟုတ်ကြည့်မယ်လို့ ပြောလိုက်
ရတယ်’

ကိုကိုကြီး သေဆုံးသွားသည့်သတင်းထက် ပို၍ မောဟိုက်သွား၏။

‘ဟုတ်ပါ့မလား’

‘ဟုတ်လား မဟုတ်လားတော့ မသိဘူး... ကိုကိုကြီးက အဲ့ဒီကောင်မ
လေးကို ဆန်စက်မှာ တောင် ဦးစီးခိုင်းထားတယ်... ကိုကိုကြီးရဲ့ စာအုပ်
စာတမ်းတွေ၊ စာရင်းစာအုပ်တွေ၊ အင်္ကျီပုဆိုးတွေကအစ သူ့ဆီမှာ ရှိတ
ယ်... ကြည့်ရတာ ကိပ်ပင်လား... ဘာလားတော့ မသိဘူး... ကဲ... ပြီးရင်
သွားပို့တော့... မမကြီးကို ဘာမှ မမေးနဲ့ အစလဲ မဖော်ပေးနဲ့ ... မသိသ
လိုပဲနေ... နောက်မှ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ကြည့်စီစဉ်တာပေါ့’

မမကြီးဆာမှာ စိုး၍ နာနတ်သီးပန်ကန်ကို အမြန်ယူလာရသည် ။ရ
င်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးလျက်...။

‘ကိုလတ်ရော နာနတ်သီးဖြစ်နေလား သားငယ်’

‘ဟုတ်တယ်... မီးဖိုထဲမှာ ဟဲနေပြီ’

ချောလဲရောထိုင်ရင်းက မမကြီးနေသာစေရန် အိပ်ရာထဲမှ ထူမပေးပြီး ခေါင်းအုံးများ ဖြင့် မှီထားလိုက်၏။

‘မမကြီး နေသာရဲ့ လားဟင်’

‘အင်း...ကျေးဇူးပဲ သားငယ်... မမကြီးသာ သူ့ကိုမယူခဲ့ရင် သားငယ် တို့ နဲ့ မခွဲအတူတစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာစွာနဲ့ နေရမှာ ပဲ... ခုတော့... ယောက်ျားတစ်ယောက်ယူတာ... ရောဂါနဲ့ စိတ်မချမ်းသာတာပဲ အဖတ် တင်တယ်’

‘ကံတရားပေါ့ မမကြီးရယ်... ကဲ စားပါဦး... ချိုပြီးအေးနေတာပဲ... မချဉ်လို့ သံပရာသီးပွတ်ထားသေးတယ်’

မမကြီးသည် သူ့ရင်ထဲမှ ခံစားချက်များကို သိသာအောင် ဖွင့်ပြောလို သောကြောင့် စကားဦးသန်းလိုက်သည် ကို ကိုငယ်က ကပျာကယာတား ရင်း ပါးစပ်ထဲသို့ နာနတ်သီးထည့်ပေးလိုက်၏။

ပထမ တစ်ကိုက်နှစ်ကိုက် ကိုက်ပြီး ခေါင်းခါရမ်းကာ...

‘သားငယ်မသိဘူး... သားငယ်ရယ်... ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ လူဆို တာ ဟန်ဆောင်တတ်တာပဲ... သူမရှိတော့မှ ဟန်ဆောင်တာတွေအား လုံး ကွာကျသွားတော့တယ်’

‘မမကြီးက စကားကို ကုန်အောင်မပြောနဲ့ ... အစားကို ကုန်အောင် စားရတယ်... စားပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့ကွာ’

‘ မဟုတ်ဘူး သားငယ်... မမကြီးရင်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးဆို တာ မရှိတော့ဘူး... နင့်ကိုကိုကြီးက မမကြီးကို သပွတ်အူနဲ့ အရှုပ်တော် ပုံကြားမှာ ထားခဲ့တယ်... မမကြီးအပေါ်မှာ သစ္စာပျက်ယွင်းမှုတွေ... အ မှားတွေပြုလုပ်ခဲ့ပြီး တမလွန်ကို ထွက်ပြေးသွားပြီလေ’

‘မမကြီး...’

ပြောရင်းက မျက်ရည်များ တွေတွေကျလာသဖြင့် ကိုငယ်က အလန့် တကြား အော်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ကိုလတ် ပြေးဝင် လာပြီး...

‘မင်း မေးလိုက်တာလား သားငယ်’

‘မမေးဘူး... သူ့ဘာသာသူ လျှောက်ပြောနေတာ’

ကိုလတ်က ချက်ချင်းပင် အောက်စီဂျင်ရှူရန် အသင့်ပြုလုပ်လိုက်၏။ ဆရာဝန်ဖြစ်သော ကိုလတ်အဖို့ မမကြီးအတွက် ပျာယာခတ်လှုပ်ရှား နေစဉ် သူကတော့ ကိုကိုကြီး စာဖတ်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာလိုက်၏။

ကိုကိုကြီးသည် ပဲခူးမှ ဆန်စက်သို့ မကြာခဏသွားရင်း ညအိပ်ညဉ့် နေ နေခဲ့၏။ တစ်လျှင် တစ်ပတ်ခန့်သွားနေတတ်သောကြောင့် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည် မှာ မထူးဆန်းပေ။

သို့ရာတွင် ... ကိုကိုကြီးကဲ့သို့ ဇနီးကို ကြင်နာသူတစ်ဦး၏ ခြေလှမ်း အတွက် အလွန်အံ့အားသင့်မိ၏။

နံရံတွင် ချိတ်ထားသော သော့များကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းထဲမှာ အကြံ တစ်ခု ပေါ်လာသည် ။

ပဲခူးကို လိုက်သွားရန်ပင် ဖြစ်သည် ။

ဆရာဝန် ကိုလတ်က မမကြီးအနားမှာ မခွဲမခွာနေသင့်သည် ။ သူက စုံစမ်းပေးရန် လိုအပ်လာ၏။

ချက်ချင်း နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်သွားသည် ။

မမကြီး၏ အိပ်ခန်းသို့ ချောင်းကြည့်ရာ... ကိုလတ်က လက်သုတ်ပြီး ထွက်လာသည် နှင့် တွေ့သဖြင့်...

‘ဘယ်ကိုလဲ’

‘အိပ်ဆေးပေါ့ကွာ...’

မတိုင်ပင်ဘဲနှင့် စာကြည့်ခန်းထဲရောက် လာပြီး ... နံရံတွင် ချိတ်ထားသော သော့တွဲသုံးချောင်းကိုကြည့်ကာ...

‘ဒီသော့တွေထဲက ပဲခူးက ဆန်စက်သော့ကို သိလား’

‘ဘယ်သိမှာ လဲကွာ... ဒီရုံးခန်းကိုလဲ ပိတ်ထားတာပဲ’

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ငြိမ်ပြီးစဉ်းစားလိုက်သည် ။ ကိုကိုကြီးသည် အလုပ်လုပ်ရာ၌ တိကျသေချာပြီး စည်းကမ်းကြီးသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည် ။ ပဲခူးတွင် ဖွင့်ထားသော ဆန်စက်နှင့် ရန်ကုန်ရှိ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကို သားငယ်နှင့် ကိုလတ် အကူအညီမပါဘဲ တိုးတက်ကြီးပွားအောင် လုပ်ခဲ့သည် ။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် ကိုကိုကြီး၏ လုပ်ငန်းအပေါ်တွင် ဘာတစ်ခုမှ မကူညီခဲ့ပေ။ စိတ်ဝင်စားမှုလည်း မရှိပေ။

သို့ရာတွင် မုန့်ဖိုးတောင်းလျှင် မမကြီးထက် ကိုကိုကြီးထံ၌ သာ အတောင်းများ ၏။ မမကြီးက ဆူဆူပူပူလုပ်သည် ကိုမကျေနပ်သောကြောင့် ကိုကိုကြီးကိုသာ တောင်းခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဒီက သော့တွဲသုံးခုလုံးကိုယူပြီး... ဒီကရုံးခန်းကိုဖွင့်ရင်တော့ ကျန်တဲ့ သော့ဟာ ပဲခူးကသော့ပေါ့... ကဲ... သားငယ်လိုက်သွားမယ်ဗျာ’

‘နေစမ်းပါဦး’

စိတ်မြန်သောသူ့အား အတင်းဆွဲထားလိုက်၏။

‘ငါ့မှာ ကောင်မလေးလိပ်စာ ရှိပါတယ်... သိပ်မလောပါနဲ့ အခုမှ

လာတာ အနားယူလိုက်ပါဦး’

‘ရပါတယ်ဗျာ’

ရပါတယ်ဗျာ လုပ်မနေနဲ့ သားငယ်... ကိုကိုကြီး အသက်လေးဆယ်လေးနဲ့ အဲဒီလို ပေတာတေတာများ လို့ ဖြစ်တာပဲပေါ့... အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်မယ်လေ...’

သူ၏ ဆူပွက်နေသောစိတ်များ အနည်းငယ်တည်ငြိမ်သွားသည် ။ နှစ်လျှော့ဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

‘သား မထင်ဘူးဗျာ... ကိုလတ်ရော’

‘ငါကနားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားထားတဲ့ သူဆိုတော့ ပိုမထင်သေးတယ်... ကြည့်ရတာ ဆင်းဆင်းရဲရဲမိသားစုကို သနားလို့ ကယ်ထားတယ် ထင်တယ်... လာပြောတဲ့ မိန်းမကြီးက မပြောင်မရောင်နဲ့ ကွာ ငွေလိုချင်လို့ အကြံအဖန်လာလုပ်တာလို့ မမကြီးကို ညာထားရတာပေါ့’

‘အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ပါစေ’

မသက်မသာလေး ဆုတောင်းလိုက်၏။ ဘာမှ တော့ ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မသိသေးပေ။
